

К 792/Д 87

120000868565

ОН СТАНТИН ИЛИЕВ

Великденско

Бино

ИЛИ

ОБВИНЕНИЯ СРЕЩУ СВЕЩЕНОДЯКОН ИГНАТИЙ
ЛЕВСКИ И ЛОВЕШКИТЕ ТРУЖЕНИЦИ,
ОТПРАВЕНИ ОТ КРЪСТЬО ТОТЕВ НИКИФОРОВ
В ДОЛНОКРАЙСКАТА ЧЕРКВА „СВЕТА БОГОРОДИЦА“

L-98/2 87

ВЕЛИКДЕНСКО ВИНО

постановка
СЛАВИ ШКАРОВ

сценография
ДИМИТЪР ГИЛЕВ

Ролята на КРЪСТЬО НИКИФОРОВ се изпълнява

от артиста

Т Р А Й К О Н А Ч Е В

-НЕМИЯТ — ХРИСТО ПАМУКОВ

представлението води и следи текста

ДЕНКА ПОПИЛИЕВА

премиера на 28 септември 1981 г.

тържествено откриване на Театър-фоайе.

КОНСТАНТИН ИЛИЕВ

е роден през 1937 г. в с. Горно Павликени, Ловешки окръг. През 1956 г. завършва средното училище за чужди езици в Ловеч, през 1961 г. — специалността немска филология при Софийския университет. Специализира театрознание в университета „Хумболдт“ — Берлин (ГДР). За дисертация върху драматургията на Фридрих Дюренмат, защитена през 1972 г., му е присъдена научна степен „Кандидат на филологическите науки“.

Автор е на пиесите: „Мъка по цветовете“ (1961), „През октомври без теб“ (1968), „Музика от Шатровец“ (1972), получила награда на Петия национален преглед на българската драма и театър, „Прозорецът“ (1977), „Босилек за Драгинко“ (1978), получила награда на Шестия национален преглед на българската драма и театър, и „Великденско вино“ (1980).

Превел е от немски език „Кавказкият тебеширен кръг“, „Майка“ и „Еснафска сватба“ от Бертолт Брехт и други пиеси.

Понастоящем работи като драматург в Драматичен театър „София“. Русенският драматичен театър „Сава Огнянов“ първи постави пиесата на Илиев „БОСИЛЕК ЗА ДРАГИНКО“ и на Шестия национален преглед завоюва редица награди за режисура, сценография и актьорско майсторство. „ВЕЛИКДЕНСКО ВИНО“ е втора среща на нашия състав с творчеството на Константин Илиев.

Регионална библиотека
„Любен Каравелов“

120000868565

1147.34

Белешки на автора

Монодрамата „Великденско вино“ има в значителна степен документален характер. Тя съдържа между другото част от текста на известната „Дописка“ на поп Кръстьо, публикувана за пръв път през 1901 г. от д-р Парашкев Стоянов в книгата му „Градът Ловеч като център на БЦРК“. Взети са под внимание и други източници, преди всичко изследванията на проф. Иван Унджиев. Те съдържат много доводи в подкрепа на тезата за предателството. Неоснована на документи в подробностите, но, по мое мнение, правдоподобна в същността си е застъпената в пиесата теза за механизма на самото залавяне.

ХРИСТО БОТЕВ:

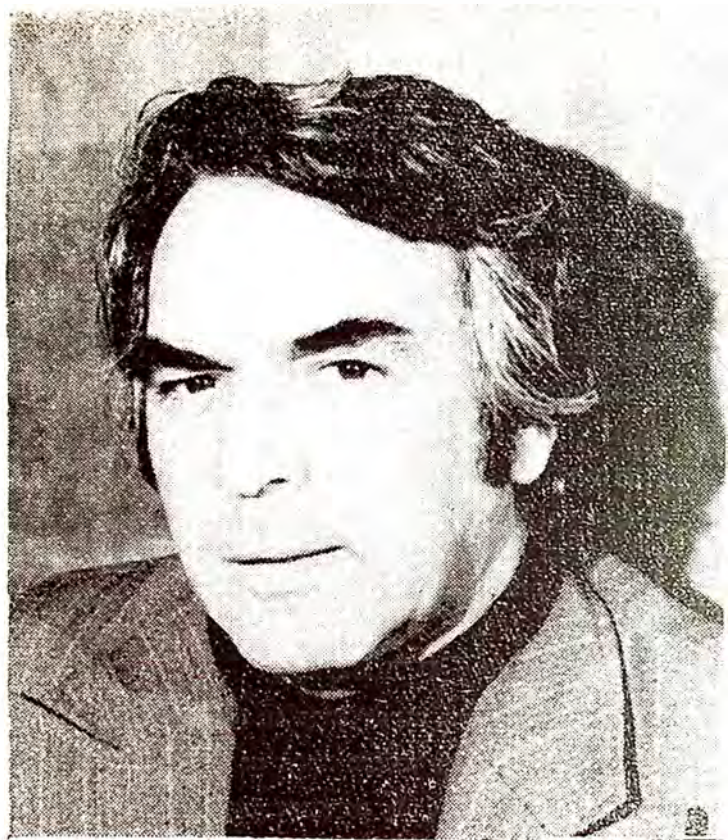
Приятелят ми Левски, с когото живеем, е нечут характер. Когато ние се намираме в най-критическо положение, то той и тогава си е такъв весел, както и когато са намираме в най-добро положение. Студ — дърво и камък са пука, гладни от два или три деня, а той пее и се весел. Вечер дордето ще легнем, той пее; сутрина щом си отвори очите пак пее. Колкото и да са намираш в отчаяност, той ще та развесели и ще та накара да забравиш сичките тъги и страдания. Приятно е човеку да живее с подобни личности!

ФИЛИП ТОТЪО:

Радвам са на Левски, че той неуморно ся труди за общото благоденствие. Моля бога дано му господ подари дълги дни и го запазва от неприятелите.

ХРИСТО ИВАНОВ — ГОЛЕМИЯТ:

Брате! Като принасям сърдечните си към вас поздравления, ще ва моля винаги да имате пред вид големо предпазване на живота си, понеже с вас народът ще може да работи и да успее. Напред за места съмнителни имате хора достойни, тех пращайте. . . От вази се иска благоденствието на нашия народ и на вашия свят подвиг. Имами хора, които да отговорят за посланието си, само ги поучавай как трябва да направят, а вий си стойте настрана, понеже от вас по-големи работи са очакват. . . Защото хиляда не ни жали като мене и другите са по-лесно спичелят, но като теб ний ниможим спечели никога.

ТРАЙКО НАЧЕВ НА

50
ГОДИНИ

ДЪЛГИЯТ ПЪТ НА САМОУТВЪРЖДАВАНЕТО

За всеки човек 50-тият рожден ден е връх, на който той се спира, оглежда се в целия си рът, преценява изминатото и постигнатото, отправя погледа си напред. Това е първата съществена равностетка, която неизменно ни вълнува. Но когато човекът на 50 години е артист, той чувства в този момент насочени върху себе си всички прожектори на сцената, усеща се фокус на всички погледи в залата и сам търси стойностите на този неизбежен жизнен баланс.

Застанал на това високо място, артистът Трайко Начев има право на високо самочувствие. Та дотук той е извървял богат и съдържателен творчески път, който продължава вече 30 години! Започнал първи професионални стъпки на сцената на Русенския театър, той преминава горнилото на актьорската съдба върху сцените на редица български театри, овладява тайните на актьорското майсторство в самата практика, в пряко съприкосновение с много изтъкнати наши артисти и режисьори. Днес сам Трайко Начев не без гордост подчертава, че се е учил от такива личности като Георги Донев, Иван Куманов, Коста Трандафилов, Крюгер Николов, че върху развитието му са оказали важно влияние режисьори като Янаки Стоянов, Асен Шопов, Жарко Павлович. А ролите? Самото им изброяване е вече една хубава атестация, с която би се гордял всеки драматически артист: Жадов от „Доходно място“ на Островски, режисьор Янаки Стоянов, Алексей от „Оптимистическа трагедия“ на Вишнев

ски, режисьор Георги Вържаров, Андрей от „На добър час“ на Розов, режисьор Георги Вържаров, Андрей от „Всяка есен на вечер“ на Иван Пейчев, режисьор Янаки Стоянов, Живко от „Майстори“ на Рачо Стоянов, режисьор Асен Шопов, Прокурорът от едноименната драма на Джагаров, режисьор Владо Найденов, Борис от „Монахът и неговите синове“ на Милко Милков, режисьор Жарко Павлович, Дик от „Четвъртият“ на Симонов, режисьор Борис Спиров, Павел от „Амазонката“ на Богомил Райнов, режисьор Слави Шкаров и много други.

Това са роли от така да се каже младежкия период в творчеството на артиста. Тогава неговото изкуство е по-импулсивно, по-непосредствено и бистро, но вече е налице желанието да се стигне по най-краткия път до същината на художествения образ, да се намерят най-точните и най-лаконичните изразни средства. И това става период резултатен, успешен, увенчан с награди за актьорско майсторство на Втория и Третия национални прегледи на българската драма и театър за постиженията в ролята на Владимир от писмата на Климент Цачев „От много любов“ и в ролята на Герасим от „Напречно сечение“ („Очи в очи“) на Панчо Панчев.

Последното десетилетие Трайко Начев посвети изцяло на русенската сцена и русенската публика. Това е периодът на неговата жизнена и творческа зрелост, чрез която неговото изкуство стана по-плътнo, по-определено. Неговото при съствие на сцената е винаги забележимо и винаги впечатляващо с особеното оцветяване на поведението. А това оцветяване не е еднозначно, едноцветно. То съдържа в себе си нюансите на различна оценка — ту иронична, ту саркастична, но винаги издаваща нежеланието на изпълнителя да се идентифицира с образа докрай. Начев желае да се дистанцира от съдбата и позициите на своя герой, като същевременно умее дълбоко и умно да навлиза в мотивите на неговото поведение и стремежи. В този смисъл той се оказва твърде ценен сътрудник на гост-режисьора от Рига Аркадий Кац, който и в двата си гастрола му повери твърде важни задачи — Бубнов от „На дъното“ и Лешч от „Последните“ на Горки. Или пък на госта от ГДР Ервин Арлт, с когото създаде образа на Исвал от „Аулата“ на Херман Кант. Да говорим ли пък за срещата му със засл. арт. Стефка Прохаскова при работата над Ялмар Екдал в „Дивата патица“ на Ибсен? В посочените, пък и в ред други случаи Трайко Начев показва уменията си да създава убедителен художествен образ,

обогатен с деликатна филтрация на стойностите, които му придава изпълнителят, защити умението си да участва пълноценно в един цялостен творчески ансамбъл — това тъй трудно достижимо творческо умение. Най-после не би трябвало да се пропускат и други качества на артиста Трайко Начев — неговата музикалност, умението му да танцува, да пее. Това са качества, които го приобщават към немногочисленото семейство на синтетичните актьори — артистите, които съвременният театър особено цени и използва. На тези свои възможности Трайко Начев дължи успехите си в постановки като „С любовта шега не бива“ на Алфред дьо Мюсе, „Мнимо чудо или Краковчани и планинци“ на Войцех Богуславски и особено като Якоб Шмидт — Търбухът в „Махагони“ на Бертолт Брехт.

В сегашния състав на Русенския театър Трайко Начев без колебание може да бъде определен като един от неговите изтъкнати актьори, като изпълнител на твърде сериозни сценични задачи. За да твърдим това не е необходимо да отиваме към по-отдалечени вече доказателства като цар Петър в „Боян Магьосникът“ на Камен Зидаров, режисьор Петър Александров, или Умар от „Законодателят“ на Рангел Игнатов, режисьор Слави Шкаров, или пък старият Пешев

от „Старият сервиз“ на Михаил Величков, режисьор Румен Чакъров. В текущия репертоар на театъра са такива негови постижения като Франтът от „Кръчмата под зеленото дърво“ на Петер Ковачик и Баимов от „Тринадесетият председател“ на Азат Абдулин. Той играе с искрено увлечение и в редица други спектакли. А ето че напоследък му бе възложена и ролята на Волпоне в едноименната комедия на знаменития английски драматург Бен Джонсън. . .

Всичко това гозори недвусмислено и красноречиво за зрелите творчески възможности на артиста Трайко Начев. Но нека тук не пропуснем да подчертаем и пълната творческа мобилизация на Начев и във всекидневието, в свободното от театрални задължения време: участия в програми и рецитали, в тържества и концерти, помощ в самодейността, най-последно съвсем не на последно място — неговата любов към хумора и сатирата. С подписа на Трайко Начев ще видите епиграма и фейлетон, хумористичен разказ, а понякога и похвални редове за творчеството на един или друг колега.

Нека на прага на 50-тата годишнина пожелаем на Трайко Начев нови творчески завоевания, още по-категорични сценични успехи. И разбира се — здраве и дълголетие, тези ценни и нечесто срещани елементи в живота на артиста. . .

ВАСИЛЕН ВАСЕВ

Художествен ръководител и директор
народният артист **ВАСИЛ ПОПИЛИЕВ**

Главен режисьор
СЛАВИ ШКАРОВ

Завеждащ литературното бюро
ВАСИЛЕН ВАСЕВ — театровед

Режисьорска колегия
ИЛИЯ АТАНАСОВ
ДУШКО ДОБРЕВ

Главен художник
ЦАНКО ВОЙНОВ

Художник — проектант
ВИОЛЕТА РАДКОВА

Художник по рекламата
ДИМИТЪР ГИЛЕВ

Технически сътрудници

завеждащ постановъчната част — Петър Гузелски, художник-изпълнители — Христо Луканов и Иван Памуков, ръководител „Организация и реклама“ — Анастасия Маринкева, ръководители на художествено осветление — Георги Харалампиев и Димитър Ников, завеждащ звуково оформление — Цвятко Ячев, театър-майстори Кънчо Начев и Минчо Рачев, тапицерско ателие — Йордан Петров, завеждащ театрален реквизит — Васил Сапунджиев, шивашко ателие Стефка Божанова и Маньо Манев, железарско ателие — Георги Петков, дърводелско ателие — Ангел Ганев, грим и перуки — Станой Станоев и Гинка Ангелова, завеждащи театрален гардероб — Христина Балинова и Мария Луканова.